

Sygn. akt II Ka 517/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Sztorc

Protokolant: st.sekr.sądowy Agnieszka Bułas

przy udziale oskarżycielki posiłkowej L. D.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 października 2014 r.

sprawy obwinionego M. W. o wykroczenie z art. 107 kw

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżycielkę posiłkową

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 23 czerwca 2014 r., sygnatura akt II W 252/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 517/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 23 czerwca 2014 r., sygn. akt II W 252/14 uniewinnił obwinionego M. W. od zarzutu popełnienia czynu z art. 107 kw polegającego na tym, że w okresie od nocy z 19/20 września 2013 r. do nocy z 14/15 grudnia 2013 r., złośliwie niepokoił L. D. poprzez pukanie, skrobanie do jej mieszkania oraz używanie sygnałów dźwiękowych koło jej drzwi, poprzez dzwonienie domofonem do mieszkania pokrzywdzonej oraz uderzanie w ramę okienną na szkodę L. D..

Apelację od powyższego wyroku wniosła oskarżycielka posiłkowa L. D..

Bez powoływania podstaw apelacji podniosła, że nie zgadza się z wyrokiem Sądu Rejonowego. Ponownie powołała okoliczności stanowiące podstawę wniosku o ukaranie. Zarzuciła, że wobec ich wystąpienia, Sąd Rejonowy bezpodstawnie uznał jej zeznania za niewiarygodne. Zaakcentowała, że w jej ocenie materiał dowodowy jest wiarygodny. Z treści apelacji wynika, że domaga się dalszego rozpoznania sprawy i uznania obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia z art. 107 kw (k. 94-95).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, o ile wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Rejonowy dopuścił się uchybień, które miały wpływ na treść wyroku. Obowiązkiem Sądu I instancji wynikającym z zasady prawdy obiektywnej było dążenie do wyjaśnienia wszelkich istotnych okoliczności w sprawie, zwłaszcza zaś do wyjaśnienia sprzeczności i to przy uwzględnieniu całości zebranego materiału dowodowego. Tymczasem materiał ten zawiera luki, które wymagają wypełnienia.

Dokonując weryfikacji czynu zarzucanego obwinionemu, Sąd I instancji odwołał się przede wszystkim do zeznań świadków – sąsiadów stron. Przeprowadzając dowód z tych zeznań, a mianowicie świadka I. T., K. S., Sąd I instancji skoncentrował się na okoliczności opinii o obwinionym i subiektywnych odczuć świadków w zakresie możliwości słyszenia przez nich na klatce schodowej hałasów i dźwięków. Świadczyli pozytywną ocenę zachowania obwinionego, gdyż nie mają z nim żadnego konfliktu. Dowód jednak nie powinien być zogniskowany na opinii o obwinionym, a na ustalaniu faktów objętych przedmiotem wniosku o ukaranie. Opinia o obwinionym może mieć oczywiście znaczenie pomocnicze, ale nie rozstrzygające o ustaleniu przebiegu zdarzenia. Świadczyli powinni byli zatem wypowiedzieć się, czy obserwowali zachowania obwinionego godzące w spokój oskarżycielki posiłkowej L. D., a nie wypowiadać się czy wobec nich obwiniony zachowuje się poprawnie i nie utrudnia im zamieszkania. Nie można bowiem z góry wykluczać, że zachowanie obwinionego może być odmienne w stosunku do poszczególnych sąsiadów w zależności od istniejących relacji między nimi. Również to, że świadcy nie słyszeli żadnych hałasów i dźwięków na klatce schodowej nie oznacza, że nie było ich w obrębie mieszkania L. D. i mogły być efektem zachowania obwinionego. Należało zatem na podstawie zeznań świadków ustalić czy w percepcji świadków dostępne było dostrzeżenie lub zasłyszanie ewentualnych zachowań obwinionego wobec pokrzywdzonej. Kwestia, że nie słyszeli żadnych hałasów i dźwięków, które byłyby dla nich uciążliwe jest w tej sytuacji uboczna. Podobnie zeznania A. W., żony obwinionego, i J. W., sprowadziły się do ocen, a nie podania informacji o faktach. Sąd Okręgowy zdaje sobie sprawę ze skąpości materiału dowodowego i stojących stąd przed Sądem Rejonowym trudności dowodowych, ale nie oznacza to, że dowody nie mają być przeprowadzone w sposób odpowiadający celom postępowania karnego.

Zwrócić należy także uwagę, że Sąd I instancji dopuścił dowód z akt postępowania II W 1659/13, w których znajduje się wyrok nakazowy uznający obwinionego za winnego wcześniej popełnionego na szkodę L. D. wykroczenia z art. 107 kw. Wyrok ten w dotychczasowym postępowaniu jako dowód powinien być oceniony przez Sąd Rejonowy, a opis tej oceny powinien być zostać przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czego zabrakło. Stąd też materiał dowodowy z tych akt należy zestawić w materiale dowodowym w aktualnie toczącym się postępowaniu.

Z powyższych względów zaskarżony wyrok należy uznać za przedwczesny i oparty na zbyt pobieżnej analizie dowodów.

Dlatego też wyrok należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, w którym rolą tego Sądu będzie konwalidacja dostrzeżonych uchybień i wydanie wyroku poprzedzonego starannym i wszechstronnym postępowaniem dowodowym.

Orzeczenie oparto o przepisy art. 437 § 2 kpk, art. 444 kpk, art. 456 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw.